

til i Kirken at holde Koncerter, Forhandlinger om kirkelige Spørgsmaal osv. Dette strider nu imidlertid mod de nu gjældende Bestemmelser, hvorefter det er Biskoppen, som skal give denne Tilladelse. Ganske vist giver nu ogsaa Værgrafen Biskoppen denne Ret, men saa hedder det videre, at, hvis Biskoppens Tilladelse i enkelte Tilfælde ikke kan indhentes, maa i det Mindste Sognepræsten give sit Samtykke, og han har da at afgive særlig Indberetning desangaaende, saasnart ske kan. Der staar nu ikke Noget om, hvad det er for „enkelte Tilfælde“, i hvilke Sognepræsten maa give den Tilladelse, som det ellers ene tilkommer Biskoppen at give. Naar en Mand vil give en Orgelkoncert i Kirken, eller en Præst vil benytte denne til en kirkelig Forhandling, og den Vedkommende kommer sildig om Aftenen før den Dag, han vil bruge Kirken, og Sognepræsten giver sin Tilladelse til at bruge den, saa vil det vel hedde i Indberetningen, at „da Vedkommende kom saa sildig og begjærede Tilladelse, har jeg anset mig berettiget til at give den, idet jeg ikke mente, at der var Noget til Hinder derfor.“ Dette forekommer mig at være en Uorden. Vi have nylig faaet en Politivedtægt, hvori der udtrykkelig staar, at kun Biskoppen maa give Tilladelse til at afholde Kirkekoncerter, og skjøndt jeg nu ikke vil paasta, at det er strengt nødvendigt, at det netop er Biskoppen, som her kommer til at raade, saa mener jeg dog, at enten skal man opretholde Biskoppens Myndighed i dette Punkt, eller ogsaa skal man overdrage den til Kirkeinspektionen; thi at give Sognepræsten Disposition over Kirken er Noget, som jeg slet ikke kan forjone mig med, hvad Røbstæderne angaar. — Der er mange andre Punkter i Loven, som jeg ikke synes om, men, da jeg i det Hele ikke er vant til at besatte mig med disse kirkelige Anliggender, skal jeg ikke videre gaa ind derpaa. Seg vil blot gjentagende gjøre den Hovedbetragtning gjældende, at det er unødvendigt at tage den foreliggende Sag under Behandling nu, da dog de væsentligste af de Spørgsmaal, som den vedrører, ville komme til Forhandling i næste Session, og derfor stemmer jeg mod Lovforslagets Overgang til 2den Behandling.

Wichfeld: Der ligger flere meget vigtige Spørgsmaal skjulte i denne Sag, flere, end man ved første Blic skulde synes. Sagen angaar hellige Ting, som kunne tjene til Betsignelse, men som ogsaa ved urigtig Fortolkning og Anvendelse kunne vække de heftigste Lidenskaber, der sætte Menneskene i Bevægelse. For at kunne have en nogenlunde klar Mening om denne Lovs Betydning og Anvendelse, er det ganske nødvendigt, at der først have en klar Formening om, hvem Dispositionsretten over Kirkebygningen med alle de Redskaber og Kar, som høre til den, nu tilkommer, om den tilkommer Ministeren, Biskoppen, Sognepræsten eller hele den ved Kirken ansatte Geistlighed, eller om den tilkommer Menigheden eller Kirketiendeieren eller dem i Sognet, som yde Tiende, hvilket Altsammen kan indbefattes i det ene Spørgsmaal: Hvem har Nøglen til Kirkedøren? Seg tillader mig derfor at rette det Spørgsmaal til den høitærede Kultusminister, fra hvem Fortolkningen af dette Spørgsmaal jo maatte udgaa: Hvem har Nøglen til Kirken hertillands efter den nu gjældende Lovgivning?

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det er et Spørgsmaal, som jo ganske vist ikke er nyt, men jeg tror ikke, at det er blevet synderligt lettere at besvare, end det har været i tidligere Tider; jeg tror ikke, det er muligt at give noget Svar derpaa, og i alt Fald ikke noget Svar, som er saa kort som Spørgsmaalet. Det kan ikke negtes, at der er Forskjellige, som have en Stemme med i dette Spørgsmaal, og det har jo netop været Opgaven saavel før det foreliggende Lovforslag som før de Forslag, der bleve bragte frem i Kirkekommissionen og der bleve undergivne en udførlig Behandling, saa vidt gjørligt at give en Besvarelse af dette Spørgsmaal. Det fremgik da ogsaa navnlig ved den Forhandling, der fandt Sted i Kirkekommissionen, at det maatte siges, at der tilkommer alle dem, som det ærede Medlem nævnedes, en vis Indflydelse paa dette Spørgsmaals Afgjørelse. Det er upa.tvivleligt, at en saadan Ret maa tilkomme baade Menigheden som saadan — endogsaa flertallet af Menigheden — og Præsten og